

โบราณสถานโนนกุ๋

โบราณสถานโนนกุ๋ หมู่ที่ 9 เป็นโบราณสถานที่สันนิษฐานว่าเป็นโบสถ์เก่าเพราะมีการขุดพบใบเสมาและของเก่าสมัยทวารวดีมากมาย เหมาะสำหรับนำมาจัดทำเพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ในชุมชน

ตั้งอยู่ที่บ้านคอนสวรรค์ ตำบลคอนสวรรค์ อำเภอคอนสวรรค์ มีลักษณะเป็นแบบแผ่นหินและแท่งหินทรายแดงไม่มีการประดับลวดลายส่วนใหญ่เป็น การสลักภาพเป็นเรื่องทศชาติของพระพุทธเจ้า เช่น ภาพพระเวสสันดรชาดกลักษณะศิลปะคล้ายคลึง ใบเสมาบ้านกุดโง้ง มีอายุอยู่ในราวพุทธศตวรรษที่๑๕-๑๖ ปัจจุบัน ใบเสมาต่างๆได้รวบรวมมาเก็บไว้ที่วัดคอนสวรรค์

เสมาหินทรายที่บางอันก็แกะสลักเอาไว้ บางอันก็ลบเลือนไปแล้ว เป็นเรื่องราวของพุทธประวัติ ไม่มีใครทราบอายุที่แท้จริงของเสมาเหล่านี้ ที่มีกระจัดกระจายทั่วไปในเขตอำเภอคอนสวรรค์ว่าสร้างขึ้นใน พ.ศ. เท่าไร มีอายุเท่าไร เดิมทีนั้นเสมาเหล่านี้ ไม่ได้อยู่ที่วัดคอนสวรรค์ แต่อยู่ที่โนนกุ๋ ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามห่างจากวัดคอนสวรรค์ไปประมาณ ๑ กิโลเมตร

ที่ดินตรงนั้นเป็นเนินกว้างใหญ่ ซึ่งสันนิษฐานว่า สมัยก่อนคงจะเป็นเมืองโบราณอย่างแน่นอน แต่ปัจจุบันนี้ชาวบ้านได้อาศัยเป็นป่าช้าเผาศพหรือฝังศพเอาไว้เพื่อเผากัน ตามประเพณีในภายหลัง เสมาเหล่านี้ได้ทิ้งร้างเอาไว้ตั้งแต่เมื่อไรไม่มีใครรู้ ต่อมามีคนเห็นว่าเป็นของเก่า จึงพากันมาลักลอบขุดเสมาเหล่านี้ที่ฝังดินอยู่เอาลงเรือล่องไปตามลำคลองส่ง น้ำ เพื่อไปขึ้นยังถนนใหญ่เพื่อขึ้นรถอีกที่หนึ่ง ที่เอาไปได้ก็มีแต่บางอันก็แสดงอิทธิฤทธิ์เล่นเอาหนักเล่าเสมาเหล่านั้น ต้องทิ้งเสมาแผ่นกันป่าราบเป็นแถว บางรายขนเอาลงเรือไปได้หน่อยเดียวเรือก็ล่ม จมลงไปทั้งคนทั้งเสมาต่างๆ ที่น้ำลึกเพียงแค่หน้าอกเท่านั้น พองมไปดูปรากฏว่าถูกเสมาทับจมน้ำตายอยู่ที่ใต้น้ำนั่นเอง

เสมา หลายอันและโครงกระดูกของมนุษย์ใจหายาบเหล่านั้น จึงปรากฏอยู่ตามกันคลอนั่นเอง บางราย เอาขึ้นรถขับไปตามถนน ก็เกิดไปชนกับรถคันอื่นเข้า บางคันบาดเจ็บและตายอย่างน่าทุเรศ เจ้าหน้าที่ด่านตรวจที่อำเภอจัตุรัสไปพบว่ารถคันที่ชนกันนั้น มีใบเสมาหินอยู่อันหนึ่ง จึงได้ยึดเอามาไว้ที่สถานีตำรวจ แต่ก็ต้องเอาย้ายไปอีกสองวันต่อมา เพราะทั้งสถานีตำรวจไม่ได้หลับได้นอนกันทั้งคืน มีแต่คดีความเข้ามาจนทำงานไม่ไหว พอยกเอาไปคืนที่ก็กลับกลายเป็นปกติเหมือนเก่า พระครูพิศาลชัยวัฒน์ เจ้าอาวาสวัดคอนสวรรค์ไปพบกับเสมานี้เข้าที่โนนกุ้ จึงคิดจะเอาเสมาเหล่านี้มาเก็บเอาไว้ที่วัดคอนสวรรค์ จึงได้บอกบุญชาวบ้านเพื่อขอแรงไปขุดเสมากัน ก็ได้แรงจากชาวบ้านช่วยกันขุดเอาเสมาเหล่านั้นมาขึ้นรถบรรทุกจรดเสร็จรถก็ เล่นไม่ได้เพราะสตาร์ทอย่างไรรถก็ไม่ยอมติด จึงตกลงเปลี่ยนคันใหม่ เจ้ารถคันใหม่ก็ไม่ยอมติดอีกแต่คันเก่ากลับติด คราวนี้แบ่งเสมาใส่รถทั้งสองคันๆ ละเท่าๆ กันเพื่อลองของ ปรากฏว่าสตาร์ทไม่ติดทั้งสองคัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ พระครูพิศาลชัยวัฒน์และชาวบ้านต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า เสมาเหล่านี้เป็นของศักดิ์สิทธิ์อย่างแน่นอน ไม่อย่างนั้นคงไม่แสดงอภินิหารมาให้เห็นอย่างนี้ จึงพากันจัดรูปเทียนเพื่อเป็นการบวงสรวงขอขมา บอกกล่าวว่าจะเอาเสมาไปจัดทำให้มันติดว่าที่อยู่ที่นี่ ไม่ใช่เอาไปทำลาย เอาไปเก็บรักษาไว้เพื่อให้มันคง สืบต่อไปยังลูกหลานได้ศึกษาและสักการบูชากัน เสร็จแล้วก็สั่งให้ลองสตาร์ทเครื่องรถทั้งสองคันใหม่ เป็นที่น่าพิศวงงงงวยของคนทั้งหลาย ที่ไปชุมนุมกันอยู่ที่นี่ เพราะคราวนี้เครื่องติดขึ้นมาอย่างง่ายดาย จึงได้ช่วยกันลำเลียงเอาเสมาเหล่านั้นมายังวัดคอนสวรรค์ ซึ่งส่วนหนึ่งนั้นก็ได้นำเอาไปไว้ยังที่โนนกุ้ อันเป็นเมืองร้างนั้น จึงยังเหลือเสมาอยู่อีกเพียงไม่กี่อัน ที่เหลือเอาไว้ก็เพื่อต้องการให้รู้ว่าสถานที่แห่งนี้เคยเป็นที่ตั้งของใบเสมามาก่อนนั่นเอง

สันนิษฐานกันว่า สถานที่ตั้งของเสมานี้ เป็นเมืองเก่าเมืองหนึ่งคือเมืองกาหลง สร้างขึ้นมาตั้งแต่สมัยทวารวดี ประมาณปี พ.ศ.๒๔๘๓ เจ้าเมืองนั้น

ชื่อพระยาขุนหาญ อพยพผู้คนมาจากจังหวัดนครราชสีมา กับพระยาขอมผู้พี่ พระยาขอมได้สร้างเมืองราชสีมาขึ้นในยุคหนึ่ง เมืองที่สร้างนั้นอยู่ทางทิศใต้ของลำตะคอง ซึ่งยังปรากฏหลักฐานให้เห็นอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

จากซากโบราณสถานที่ปรักหักพัง ส่วนพระยาขุนหาญนั้นก็แบ่งไพร่พลและชาวบ้านขึ้นเหนือมาทางจังหวัดชัยภูมิ ได้เข้ามาพบภูมิประเทศและความอุดมสมบูรณ์ของเมืองคอนสวรรค์เดี๋ยวนี้เข้าก็ พอใจ จึงได้หยุดยั้งสร้างเมืองขึ้นและให้ชื่อว่า เมืองกาหลง เป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองมากในสมัยนั้น ดังจะเห็นได้จากฝีมือช่างในการแกะสลักหินทรายเรื่องราวต่างๆ ในพุทธประวัติ ต่อมานครกาหลงก็ถึงกาลเสื่อมสลายลงไป เมื่อถึงยุคที่ขอมเสื่อมอำนาจ และถูกทิ้งร้างให้ร่วงโรยตั้งแต่นั้นมา ประวัติศาสตร์ของเมือง จึงถูกทิ้งให้จมดินอยู่นับพันปี โดยไม่มีใครเหลียวแล เมืองกาหลงจึงเป็นเมืองที่เอาไว้แต่ชื่อเท่านั้น ว่าครั้งหนึ่งในอดีตกาล ณ ที่แห่งนี้ได้เคยมีเมืองๆ หนึ่งตั้งอยู่

การย้ายเสามาจากโนนคูเมืองกาหลงเก่ากระทำกันเรื่อยมาจนกระทั่งมาเสร็จเรียบร้อยเอาในปี พ.ศ.2470 ในครั้งนั้นได้นำเอาพระพุทธรูปหินทราย 4 องค์ จากโนนพระนอนมาไว้ที่วัดคอนสวรรค์ด้วย โดยปล่อยทิ้งเอาไว้ที่โคนต้นโพธิ์ให้ตากแดดตากฝนอยู่อย่างนั้น พระพุทธรูปองค์นี้ภายหลังได้ชื่อว่า หลวงพ่อใหญ่ หลวงพ่อใหญ่นั้นเป็นพระพุทธรูปปางทรงน้ำ ในธรรมบทนั้นหมายถึงเมื่อวันที่พระพุทธองค์เสด็จมายังเมืองไพสาลี ที่กำลังแห้งแล้ง

ด้วยบารมีของพระพุทธองค์เมื่อเสด็จขึ้นเหนือฝั่งที่ฝนก็ตกลงมา พระปางนั้นเป็นปางที่ 22 ที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมบท ขณะที่นำเอามาตากแดดทิ้งอยู่ โดยไม่มีใครเหลียวแลนั้น ก็เกิดฝนแล้งไปทั่วย่านนั้น แม้ว่าจะเป็นหน้าฝนๆ ก็ไม่ตกต้องตามฤดูกาล ทำให้ชาวบ้านเดือดร้อนกันไปหมดและก็หาสาเหตุไม่ได้ว่ามาจากอะไร

จนกระทั่งวันหนึ่งหลวงพ่อก็เข้าฝันชาวบ้านแถวนั้นชื่อนายเชียง ว่าที่ฝนแล้งอย่างนี้ก็เพราะเอาท่านมาตากแดดไว้อย่างนี้จึงเกิดโทษ ถ้าอยากให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล ก็ให้ย้ายท่านเข้าไปเสวยยังที่ซึ่งเหมาะสมอย่าให้ตากแดดตากฝนอยู่อย่างนี้ จึงได้นำความมาปรึกษากับท่านเจ้าอาวาสและชาวบ้านต่างก็เห็นพ้องต้องกันว่า ควรจะสร้างวิหารขึ้นมาสักหลังหนึ่งแล้วอัญเชิญหลวงพ่อก็เข้ามาประดิษฐาน เอาไว้ เพราะเชื่อว่าหลวงพ่อก็ศักดิ์สิทธิ์แน่ ก่อนอื่นก็สร้างศาลาหลังเล็กๆ เอาไว้ชั่วคราวก่อนแล้วอัญเชิญหลวงพ่อก็เข้ามาในศาลาหลังนั้น ซึ่งประมาณเดือนมีนาคม กำลังแล้งจัดทีเดียวปรากฏว่าพอยกหลวงพ่อก็เข้าไปได้วันเดียวเท่านั้น

วันรุ่งขึ้นฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก เป็นที่อัศจรรย์ใจของชาวเมืองคอนสวรรค์ที่รู้เห็นเรื่องนี้ พระภิกษุสององค์ที่ไม่ยอมเผยนามแต่เราถ่ายรูปท่านมาด้วยเล่าให้ฟังว่า มีชาวบ้านสองคนเป็นเพื่อนรักกันมาก ได้มาสาบานกันต่อหน้าหลวงพ่อบูชาใหญ่ว่าจะทำการค้าร่วมกัน ถ้าใครหักหลังทรยศก็ขอให้ฟ้าผ่าคนนั้นตาย ต่อมากิจการของคนทั้งสองก็เจริญรุ่งเรืองขึ้น คนหนึ่งก็เกิดโศก สุขเอากิจการไว้คนเดียว ไม่ยอมให้เพื่อนรวยด้วย จากนั้นอีกไม่กี่วัน เพื่อนคนนั้นก็มาถูกฟ้าผ่าตายที่คอนสวรรค์นั่นเอง ดังที่สาบานเอาไว้กับหลวงพ่อบูชาใหญ่ ดังนั้นจึงมีข้อห้ามกันว่า ถ้าไม่แน่ใจตัวเองละก็อย่าไปสาบานกับหลวงพ่อบูชาใหญ่เด็ดขาด เพราะความศักดิ์สิทธิ์ของท่านมีมาก อาจเขี่ยนให้เป็นที่ไปตามคำสาบานก็ได้

เสมานั้นเมื่อเอาตั้งไว้ที่คอนสวรรค์แล้วก็มีพระภิกษุองค์หนึ่งเกิดมือบอน เอาสี่ไปป้ายไประบายเลอะเทอะไปหมด ขณะที่เจ้าอาวาสวัดไม่อยู่ ท่านไปธุระเสียในเมือง เมื่อกลับมา ก็ปรากฏว่าเสมานุกะบายสีหมดแล้ว ท่านโกรธมากแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากว่ากล่าวไปอย่างเดียว แต่พระหาศิลป์ที่ไม่เคยเห็นคุณค่าของประวัติศาสตร์องค์นั้นก็ถูกลงโทษไปเอง คือมือบอนใหญ่รักษาไม่หาย สติสตั้งก็เลยพาลไม่สมประกอบไปด้วย ต้องลาสิกขาไปในที่สุด

สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นเราไม่สามารถที่จะพิสูจน์หรือมองเห็นได้ แต่ก็มีตัวตนที่จะให้ทั้งคุณและโทษ จึงอยากจะเตือนกันเอาไว้สักหน่อย พวกมือบอนทั้งหลายระวังมือจะบวมเข้าสักวัน นี้ขนาดเบาๆ นะ บางแห่งเล่นถึงตายก็มี ในวัดยังมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อีกอย่างหนึ่ง คือต้นโพธิ์ใหญ่ จากคำบอกเล่าของเจ้าอาวาสและชาวบ้านที่นั่นได้ความว่าเป็นโพธิ์ศักดิ์สิทธิ์อีกอย่างหนึ่งในวัดคอนสวรรค์นั้น

วันหนึ่งที่วัดมีงานประจำปี มีผู้คนมาเที่ยวงานมากมาย ได้เกิดทะเลาะวิวาทกันขึ้น พวกหนึ่งนั้นกลับไปเอาปืนที่บ้านมาไล่ชนหนึ่งไปจนมุมที่โคนต้นโพธิ์ แล้วลั่นกระสุนใส่หมายจะฆ่าให้ตาย แต่ปรากฏเป็นที่น่าอัศจรรย์ว่าปืนสามกระบอกไม่สามารถจะลั่นกระสุนออกมาได้ ล้มชะลุ่มชะลุ่ม ชายคนนั้นก็เลยรอดตาย ต้นโพธิ์ต้นนั้นภายหลังได้นำปืนมาลองยิงดู ก็ปรากฏว่าไม่ลั่น จึงนับถือกันว่าเป็นโพธิ์อาถรรพณ์ที่ศักดิ์สิทธิ์ประจำวัดไปอีกอย่างหนึ่ง

ปัจจุบัน นี้ต้นโพธิ์ต้นนี้ก็เป็นที่นับถือของชาวบ้านทั่วไป ใครเจ็บไข้ได้ป่วยก็มาบนบานศาลกล่าว เพื่อให้หายจากโรคนั้นๆ เมื่อเอาไว้หายแล้วก็เอาสายสิญจน์มาวนรอบต้นโพธิ์ เรียกกันว่า คำโพธิ์ เพื่อเป็นการแก้บนนั้นเป็นเรื่องราวที่แปลกประหลาดของโบราณสถานอีกแห่งหนึ่ง อยากชมเสมาโบราณที่รวมกันมากๆ อย่างนี้ก็เชิญเลยครับ ไปที่วัดคอนสวรรค์ อำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ